

11. uge

Freden bag horisonten

”Derved blev de advarende eksempler for os, for at vi ikke skal få lyst til det onde, sådan som de fik det“ (1 Kor 10,6).

Hovedtanke

Gud har det bedste for øje for sit folk. Vejen dertil har udfordringer, men det kan betale sig at gå den med Guds hjælp.

Introduktion

Midt i den idylliske Arnbjerg Park i hjertet af Varde by, finder man en tro miniaturrekopi af Varde by, som den så ud omkring 1860. Varde Miniby er verdens ældste håndværksmæssig korrekt opførte miniaturreby. Minibyen er opført i forholdet 1:10 og udgøres af i alt ca. 300 minihuse, og hvert år kommer nye bygninger til (se hvidbjerg.dk/oplevelser/attraktioner/varde-miniby).

Det drejer sig om modeller, der ikke erstatter originalerne, men det er meget seværdige gengivelser af bygningerne.

Modeller og symboler henviser altid til noget større. En vielsesring er for eksempel et tegn på ønsket og løftet om evigt at holde sammen. Ringen er et symbol på uendelighed, tilhørsforhold, løfte om troskab og loyalitet og ønsket om at være der for partneren.

Gud gav Moses den opgave at bygge en helligdom (2 Mos 25,8-9). Han havde en nøjagtig plan for, hvordan den skulle se ud, og han gav Moses detaljerede anvisninger. Men tabernaklet er et billede på en større ”helligdom”, et symbol på hele Kristi frelsesplan og et tegn på, at Gud ønsker at bo hos sit folk. Også sabbatten er en forsmag på den evige hvile, som vi vil opleve hos Gud.

Oversigt

Søndag	På vej til målet	1 Kor 10,1-13
Mandag	Befriet fra synd	3 Mos 4,32-35
Tirsdag	Stadig i ørkenen?	5 Mos 12,9-12; Jos 1,15; 21,43-45
Onsdag	At holde fast i troen	Hebr 4,1-11
Torsdag	At møde Gud med åbent sind	Sl 95,6-11
Fredag	At finde ro og fred	Gal 3,22-26

På vej til målet

1 Kor 10,1-13

Hvad skal korintherne vide?

Hvilken advarsel og hvilken trøst ligger der i disse vers?

Forståelse

Gud reddede og bevarede flere gange sit folk. Skyen om dagen og ildsøjlen om natten var tegn på Guds ledelse. At folket kunne gå tørskoet gennem Det Røde Hav viser, hvordan Gud åbnede flugtveje i kritiske situationer. Klippen med rindende vand og mannaen i ørkenen bliver af Paulus tolket som Kristi virke, idet han er livets vand og livets brød (sml. Joh 4,10; 6,48). Apostlen ser det som tegn på dåb og nadver. Han bruger israelitternes erfaring i ørkenen som eksempel for at gøre korintherne opmærksom på forkerte tankemønstre.

Dåb og nadver er ikke en pris, der skal betales for at få adgang til Guds rige. Troens liv og åndelig vækst er en livslang proces.

Anvendelse

Paulus kalder kristne til at være opmærksomme på fem holdninger og måder at handle på, så de kan holde fokus på målet for troens rejse:

1) Få ikke lyst til det onde!

Hvor er der i mit liv synder, som jeg holder fast i og ikke kan slippe? Hvor er jeg ikke villig til at tilgive?

2) Bliv ikke afgudsdyrkere!

Hvad eller hvem er vigtigere for mig end min relation til Gud?

3) Bedriv ikke utugt!

Fører de kontakter, som jeg dyrker, mig nærmere til Gud eller snarere det modsatte? Hvordan kan jeg være med til, at andre kan finde Gud?

4) Udæsk ikke Kristus!

Hvor er jeg fristet til at protestere mod den vej, som Gud viser mig (sml. 4 Mos 21,4-6)? Har jeg lov til at beklage mig?

5) Giv ikke ondt af jer!

Hvordan kan jeg lære mig selv og mine behov bedre at kende, så jeg kan se, hvad der virkelig er vigtigt? Hvornår er min irritation over menigheden eller hverdagssituationer berettiget?

Befriet fra synd

3 Mos 4,32-35

Hvilke opgaver har præsten og synderen i dette ritual?

Hvordan foregik syndstilgivelse dengang – og hvordan sker den i dag?

Forståelse

Israels folk frembringer forskellige ofre: brænd-, afgrøde-, takke-, synd- og skyldofre. Det er ritualer. Der er knyttet præcise anordninger til dem, både hvad angår formål, tid og sted, offerets køn og forfatning og selve handlingen, og hvem der skal deltage i den.

Syndofferet bringes til soning for den ofrendes individuelle synder. Israelitten skal bringe et fejlfrit lam, et hundyr, til brændofferalteret ved helligdommen, lægge hånden på det og slagte det. Præsten skal stryge noget blod på alterets horn, hælde resten ud ved alterets sokkel og brænde alt dyrets fedt. På denne måde skaffes der soning for skylden.

Synd medfører døden (Rom 6,23). Blod er symbol på liv (3 Mos 17,11). Jesus Kristus har frivilligt givet sit liv for at fri os ud af syndens fælde én gang for alle (1 Pet 1,18-21). Det offer, han har bragt, er nok til at frelse alle, der tager imod tilbuddet.

Anvendelse

Hvilke "ritualer" kan nu om stunder være et tegn på anger og synds-bekendelse? Følgende bøn kan være en opfordring til en praksis:

Herre, jeg har syndet i tanker, ord og gerninger. Noget gjorde jeg bevidst, andet ubevidst. Det, jeg er bevidst om, ønsker jeg at nævne for dig:

Jeg beder dig om at tilgive mig og gøre mig til det menneske, som du ser i mig. Jeg takker dig for din klippefaste kærlighed. Amen

Refleksion

"Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd" (Joh 1,29).

Stadig i ørkenen?

5 Mos 12,9-12
Jos 1,15; 21,43-45

Hvilket løfte klynger Israel sig til?

Hvilken sammenhæng er der mellem opfyldte løfter og hvile?

Forståelse

Israels identitet er knyttet til dets historie. Folket henviser til forfædrene og Guds ledelse i fortiden. Gud havde givet Abraham tre løfter i forbindelse med pagt slutningen: efterkommere, land og velsignelse (1 Mos 12,1-3; 15,5-8; 17,1-8). Det stoler senere generationer på.

Gud vil give sit folk landet Kana'an i arv. Hans løfte gælder også efter alle årene i Egypten, som Gud udfrier dem fra. Det lykkes ikke for Moses at føre dem direkte til Kana'an på grund af frygt for landets indbyggere og manglende tro (4 Mos 14). Alligevel fornyr Gud pagten og løftet om, at de skal finde *hvile* der. Det er først næste generation, der under Josvas ledelse når frem til det lovede land. De har nået målet og endelig fundet et hjem og fred.

Hebræerbrevets forfatter siger derimod, at de ikke nåede frem til den lovede hvile (4,6). Han tolker det, at ørkengenerationen ikke kom frem til Kana'an, som advarende eksempel på, at hvilen hos Gud kan forfejles. De israelitter, der døde i ørkenen, har ikke oplevet løftet om det forjættede land gå i opfyldelse. Selv om de ikke nåede dette mål, ligger afgørelsen for, om man opnår evig hvile, ene og alene hos Gud. Også Moses døde i ørkenen.

Anvendelse

Tålmodighed og udholdenhed hører formentlig ikke til vores spidskompetencer. Hvad hjælper os til at holde os målet for øje, når vi kraftesløse og modløse befinder os i *ørkenen*? Hvordan kan man finde hvile i perioder med ørkenvandringer?

Refleksion

”Mod er godt, men udholdenhed er bedre.
Det vigtigste er udholdenhed” (Theodor Fontane).

At holde fast i troen

Hebr 4,1-11

Hvordan kan man komme ind til Guds hvile? Hvad er det, der gør den attråværdig?

Forståelse

Gud hviler på den syvende skabelsesdag. Arbejdet er gjort, målet nået. Det glæder han sig over. Dette koncept, at finde hvile i fællesskab med ham, ønsker han at forære menneskene.

Ørkengenerationens israelitter havde de samme forudsætninger som Hebræerbrevets modtagere. Men de nåede ikke frem til Guds hvile. De døde i ørkenen på vej til det lovede land. Årsagerne var deres ulydighed og forstokkede hjerter. Dette eksempel skal være en advarsel og et wake-up call for hebræerne. For dem gælder det løfte stadig, som andre ikke fik glæde af. De har lov til at håbe på, at de vil gå ind til Guds hvile. Vejen dertil går via tro (v. 3), lydighed (v. 6) og åbne hjerter (v. 7).

Anvendelse

Gud er med israelitterne på vejen gennem ørkenen og til det lovede land. Undervejs er der mange, der mister målet af syne. Deres tillid til Guds ledelse smuldrer.

Gud er med hebræerne og korintherne (se søndagsafsnittet) på vejen gennem det jordiske liv og ind i sit rige. At de når frem til målet, er for mange en selvfølge. De bliver blinde for den måde at leve på, som ville være hensigtsmæssig.

Gud er med os og menigheden på vejen til det himmelske hjem. Kristus har omsorg for enhver. Hvilken plads har tro, lydighed og åbne hjerter hos os?

Refleksion

”Søg Herren, når han er at finde, kald på ham, når han er nær“ (Es 55,6).

At møde Gud med et åbent hjerte

Sl 95,6-11

Hvad vil salmisten sige med sin advarsel?

Hvordan kan det være, at troende bliver modvillige over for Gud?

Forståelse

Folket murrede i Massa og Meriba, mens de vandrede i ørkenen (2 Mos 17,1-7). Stednavnene står for de udfordringer, hvor tingene mislykkedes. *Massa* betyder fristelse og *Meriba* strid/beklagelse. De led under vandmangel. De begyndte at tvivle på Gud og hans ledelse. Dette billede tager salmisten op for at komme med en advarsel, der senere bliver citeret i Det Nye Testamente: "Gør ikke jeres hjerter hårde" (Hebr 3,8; 4,4-7).

Bibelen taler om at forhærde hjertet eller gøre nakken stiv (2 Mos 7,3; Mark 6,52; Neh 9,16). I *hjertet* træffes beslutningerne. *Nakken* står for viljen til at anerkende en autoritet (et åg). *Forhærdelsen* er et billede på uviljen imod at underordne sig Gud og have tillid til hans ledelse.

Hvad end der måtte ske, så må det aldrig glemmes, at Gud er *for* mennesket og ønsker at give helbredelse i dag og i fremtiden.

Anvendelse

Hvordan kan man til stadighed være åben over for Gud og minde sig selv om, at han aldrig vil glemme sine børn. Somme tider mangler vi overskud, fordi det, vi har lidt, tynger. For at kunne klare det, der ligger forude, kan det tit være en hjælp at se tilbage på tidligere erfaringer. Visheden om, at Gud leder, åbner hjertet for lovprisning og opmuntrer til at lægge tidligere lidelser i Jesu hånd.

Refleksion

"Kom, alle jer, der arbejder hårdt og er tyngt af bekymringer. I kan hvile ud hos mig. Tag min byrde på jeres skuldre, og lær af mig, for jeg er beskeden og tålmodig. Så får I ro i sjælen. Min byrde er god, og den er let at bære" (Matt 11,28-30, Bibelen 2020).

At finde hvile og fred

Gal 3,22-26

Hvad gør et menneske til et Guds barn?

Paulus skriver til kristne, der er knyttet til Gud i troen. Kun få af dem hører til Israels folk. De har bekræftet deres tro på Kristus ved deres dåb og indretter nu deres liv efter ham. De ved, at Gud kalder dem sine børn (1 Joh 3,1). Han har antaget dem, indsat dem som arvinger og skænker dem frihed. På grund af deres praktiserede tro hører de til det åndelige Israel og er arvinger til de løfter, som Gud gav Abraham.

Resumé


Gud fører sine børn ind i sit evige rige, hvor de kan finde hvile og kan leve i fred. På vejen dertil skulle ingen helst miste målet af syne.

Egne tanker

Spørgsmål til drøftelse

1 "Hellere en fugl i hånden end ti på taget."

Kan dette ordsprog også gælde i åndelige sammenhænge?
Er I tilfredse med det, I har opnået, eller længes I efter mere?

2  5 Mos 12,9-12

Hvilken hvile har israelitterne endnu ikke opnået?
Hvad forventer de af denne hvile?
Hvorfor er vejen dertil så vanskelig for dem?

Hvordan taler disse vers ind i vores tid?

3  Sl 95,6-11

Tilbedelse af Gud og hjertets forhærdelse - hvordan passer det sammen?

Hvilken form for "vandmangel" kunne få jer til at tvivle på Guds omsorg?

4  Hebr 4,1-11

Hvordan har målet for hvile ændret sig fra Det Gamle Testamente til Det Nye Testamente?

Hvordan kan man komme ind i Guds hvile?

Hvorfor er det så vigtigt med "i dag"?

5 Hvad kan vi gøre for at få de "ti fugle på taget"?